

Smysl Bruselu: Krást a okázale vracet. Moloch se nikdy nestane užitečným. Další debakl vězení národů. Tunami nařízení k většímu nadšení? Ani napravo, ani nalevo. Zrušit a rozpustit - jediné řešení

- CZ24 News | 3. května 2020

EU: Petr Hampl popisuje, jakým způsobem (ne)funguje unijní pomoc státům postiženým krizí a nevidí jinou smysluplnou cestu, než tuto strukturu zlikvidovat

Evropské státy, které počítaly s unijní pomocí pro nový rozběh ekonomiky po epidemii, se dočkaly studené sprchy. Vedení EU samozřejmě slíbilo peníze, ať už jako dotace nebo velmi výhodné půjčky. V příslušných fondech mělo být minimálně bilion eur. Jenže zbýval drobný detail – jak ty peníze do fondů dodat. Stávající řešení vypadá takto: Státy si vezmou bankovní půjčky a věřitelským bankám nabídnou právo převzít některé vládní pravomoci, včetně privatizace majetku. Takto získané peníze vloží do unijního fondu, a z toho si je pak podruhé vypůjčí. Podrobnosti navrhované transakce ve svých článcích popisuje europoslanec Ivan David.

Takové schéma je samozřejmě nepoužitelné. Kdyby chtěla Itálie a další státy prodat majetek, mohly by to udělat rovnou. Nepotřebovaly by k tomu složitý mechanismus unijních fondů.

Fungování státu

Když přihlížíme tomuto dalšímu unijnímu debaklu, mohli bychom nabýt dojmu, že EU je v něčem podobná státu. Vezme peníze lidem nebo jiným menším celkům, část rozkrade nebo utratí za úředníky, a zbytek jim zase rozdá nazpět. Pokusím se vysvětlit, proč jde ovšem o principiálně jinou záležitost. Národní stát není nadnárodní gigant.

Už od středověku fungují státy tak, že panovník na určitém území zajistí bezpečnost, vydává zákony, případně pečuje o cesty a další infrastrukturu, podporuje jednotnou kulturu a vzdělanost. V posledních staletích si státy osvojují stále další a další funkce a pravomoci. Mnozí kritizují, že je to nesprávné a nebezpečné pro občanské svobody, ale to není tématem tohoto článku.

Podstatné je, že hodnoty vznikají ve spolupráci státu a soukromníků. Stát vytvoří prostředí a soukromník v něm založí firmu. Využívá bezpečných poměrů, stabilní měny, dobrých silnic, vzdělané pracovní síly, fungujících soudů, zdravotnictví a mnoha jiných věcí, bez kterých by hospodaření vůbec nepřicházelo v úvahu.

Samozřejmě, jsou vlády moudré a nemoudré. Někde je to tak, že vláda financuje pouze vzdělání v užitečných oborech, regulace jsou rozumné, byrokratických povinností je minimum a daně jsou nízké. Stát přiměřeně chrání domácí podnikatele, firmy a statky, a zároveň pečlivě vyšetřuje případy korupce vlastních úředníků. Nové projekty pak rostou jako houby po dešti a stát bohatne.

Jinde je to tak, že státní úředníci „zaklekávají na firmy“, jsou vypisovány stále další daně, nikdo nechrání lidi před zdivočelými neziskovkami a na vzdělávání genderových expertů je vynakládáno více peněz než na řemeslníky. Takové země chudnou, protože tam vznikají leda tak další neziskovky

a další poradenské firmy na čerpání dotací.

Řešení

Na tom není nic nového. Stejně tak nemá smysl podrobněji rozebírat odvěký spor o rozdělení zisku. Levice má za to, že téměř veškerá zásluha připadá prostředí. Že pokud jsou správné podmínky, tak je lhostejné, zda firmu založí Petr nebo Pavel. Právce se zase domnívá, že prostředí vzniká samo od sebe a že požadovat rozdělení zisku je aktem krádeže. Hledání kompromisu je nesmírně obtížné a asi nikdy se nepodaří uspokojit všechny strany.

Pro nás je ale podstatné, že musí existovat soužití a neustále probíhající spolupráce. Národní stát vytváří prostředí pro aktivní lidi. Aktivní lidé udržují v chodu národní stát.

Co ale v takové situaci s nadstátem? Obrovské nadnárodní celky jsou samozřejmě náchylnější ke korupci a nedemokratickým postupům. Ale to jenom menší část problému. Horší je to, že do vztahu občan – stát nemají co přidat.

Skální eurohujeři snad ještě doufají, že lze lidskou přičinlivost a kreativitu povzbudí tím, že přidají ještě další sadu předpisů (kromě národních). Nicméně nefunguje to. Až se snaží, jak se snaží, ať vydávají sebevíce směrnic, nepovzbuzuje to jinou aktivitu než stále sofistikovanější čerpání unijních peněz.

Zbývá tedy jediné. Brát zemím peníze, a zase jim je posílat nazpátek.

To je problém, který nemůže být z principu vyřešen žádnou reformou, žádným přejmenováním a žádnou změnou smluv. Ani kdyby se Evropská unie vzdala své neomarxistické ideologie, nestane se užitečnou. Nadnárodní struktura nemá co nabídnout a nikdy v budoucnu se to nezmění.

Zrušit a rozpustit je jediné racionální řešení.